

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΒΛΕΜΜΑΤΑ-ΧΑΜΟΓΕΛΑ-ΑΓΓΙΓΜΑΤΑ

Άγγιγμα: “Το άγγιγμα αποτελεί ίσως την πιο πρώιμη μορφή επικοινωνίας που μαθαίνουμε. (Το χάδι και η αγκαλιά, είναι το ίδιο απαραίτητα για την επιβίωση του βρέφους, όσο και η τροφή). Πολύ πριν μάθουμε τη γλώσσα, και πριν ακόμα είμαστε σε θέση να χρησιμοποιήσουμε σωματικές απεικονίσεις ή χειρονομίες, δίνουμε και λαμβάνουμε πληροφορίες μέσω του αγγίγματος...

Βλέμμα: Η βλεμματική επαφή αναφέρεται στο αμοιβαίο βλέμμα... Από πολλές απόψεις, το βλέμμα είναι ίσως το πιο πλούσιο σε πληροφορίες και το πιο σημαντικό από τα μη λεκτικά κανάλια επικοινωνίας (Kleinke, 1986). Έχουμε την τάση να αναζητούμε τις πληροφορίες που μεταδίδονται από τα μάτια των άλλων... Η απουσία οπτικής επαφής μπορεί να είναι εξίσου αμήχανη... Η συνολική διάρκεια και ο τρόπος με τον οποίο κοιτάζει κανείς αποτελούν πλούσια πηγή πληροφοριών σχετικά με τα συναισθήματα των ανθρώπων, το σχετικό status τους, την αξιοπιστία και την εντιμότητά τους, καθώς και την ικανότητα και προσήλωσή τους (Kleinke, 1986)...Οι άνθρωποι τείνουν να κοιτάζουν περισσότερο ανθρώπους που τους αρέσουν παρά ανθρώπους που αντιπαθούν. Ομοίως η μεγαλύτερη διάρκεια βλέμματος σηματοδοτεί οικειότητα, ειδικότερα αν το βλέμμα είναι αμοιβαίο.

Οπτική κυριαρχία: Το βλέμμα ασκεί έλεγχο. Οι άνθρωποι κοιτάζουν περισσότερο όταν προσπαθούν να είναι πειστικοί ή όταν προσπαθούν να γίνουν αρεστοί... Ένα σταθερό βλέμμα μπορεί να εκφράσει αποδοκιμασία, κυριαρχία ή απειλή. Η συμπεριφορά οπτικής κυριαρχίας είναι η τάση να καρφώνει κανείς το βλέμμα του σε έναν ομιλητή χαμηλότερου status για να ασκήσει έλεγχο.

Το βλέμμα μπορεί να μεταδώσει πληροφορίες (π.χ. έκπληξη σε μια υπερβολική δήλωση)...να σηματοδοτήσει μια δραστηριότητα ρουτίνας... να μεταδώσει κάτι το οποίο είναι υπερβολικά περίπλοκο, δύσκολο ή μακροσκελές για να εξηγηθεί με λόγια... (Hogg–Graham&Vaughan, 2010, σελ. 722-723)

Χαμόγελο: Τα άτομα είναι πιθανό να χαμογελάσουν όταν είναι με άλλους παρά όταν είναι μόνοι τους... Το χαμόγελο μοιάζει να είναι πιο σημαντικό ως μορφή επικοινωνίας της χαράς, παρά ως έκφρασή της...τα χαμόγελά μας συνήθως απαιτούν κοινό...” (Hogg–Graham&Vaughan, 2010, 722-727)